

ĎÁBELSKÉ PAPÍRKY

Jany Skálové

s lexikonem výkladu karet

JAN HRUBÝ

JAN HRUBÝ

ĎÁBELSKÉ PAPIRKY

Jany Skálové

s lexikonem výkladu karet

JAN HRUBÝ

ĎÁBELSKÉ PAPÍRKY

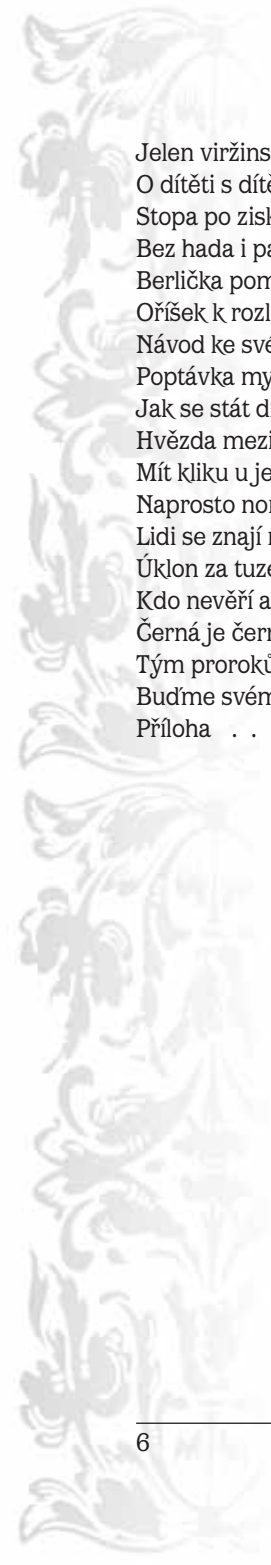
Jany Skálové

s lexikonem
výkladu karet

Autor © Jan Hrubý, 2015
Ilustrace © Inka Delevová, 2015

Obsah

Je svá	7
Ona ví	10
Shoda náhod	14
Karty On-line	17
Dağ a Pegina	18
Kakadu a Policejní akademie	20
Rentgen na dálku	22
Bonbony jako náplast	25
Radost ze hry	27
I chůze je klíčem do našeho nitra	29
Hloučky na place	31
Čarodějnice	33
Bubák	35
Reset plevelovým programům	37
Anděl strážný	40
Pusa pro Vědmu	42
Osudu naproti	45
Bílý dort s fialovým marcipánovým kobercem	51
Rychlá akce a Profesionál	55
Strašidýlka z Písku	58
Nový svět	60
Witch	62
Chvilé, téměř, brzy, do roka a do dne	66
Vjezd pozitivním myšlenkám povolen	69
Domácí úkol za jedna	72
Startér	75
Kartářka klientkou	78
S elegancí na třetí vrchol	80
Impulsíci v prostoru	83
Pohled do duše přes tři Dámy	86
Karty nelžou	88
Řábelské papírky	91
Ze čtvrtiny třetina	94
Historické dědictví obrázků	96
Zrcadlo charakteru	101

Jelen viržinský	106
O dítěti s dítětem aneb vše dvojnásobně	109
Stopa po zisku	112
Bez hada i pavouka	116
Berlička pomoci	119
Oříšek k rozlousknutí	121
Návod ke svému spotřebiči	125
Poptávka myslí po srdcové Dámě	128
Jak se stát druhou mámou	131
Hvězda mezi hvězdami	134
Mít kliku u jelena	138
Naprosto normální	140
Lidi se znají maximálně přes dva	142
Úklon za tuzéra	144
Kdo nevěří ať tam běží	148
Černá je černou, protože je bílá	150
Tým proroků a kartářka	155
Budíme svému osudu elitním soupeřem	157
Příloha	161

Je svá

Přiznejte si to – sedíte u televize a sledujete třeba Vinnetoua z předlohy Karla Meye. Drama – náčelník Apačů je postřelen, smrtelně zraněn a kolem něho tancují podivně oblečení šamani, zpívají divné písně, halekají, skotačí a nad hlavami třesou pytlíkem plným kamení, spojují své ruce do tvaru nekonečného hada a tváří se nepřirozeně vážně. Říkáte si „rituál“, v koutku úst se vám objevuje náznak úšklebku, vedoucí k pohrdavému úsměvu. Ač sami cedíte mezi zuby cosi ve smyslu „co to je za blbost“ a přepínáte na jiný program. Tam vás moderátor seznamuje se životem jihoamerických pobřežních domorodců, kteří jsou i s početnými rodinami odkázáni na svůj úlovek a to, aby byl dobrý, přisuzují osudu. Jste ochotni připustit, že možná máme každý svůj osud, ale v zápětí si v duchu říkáte, že takový osud je řehole. A vy se nebudete oddávat nějakému osudu – nejste přece „řeholníci“. Televizi vypínáte, ale ještě chvílku přemýšlíte. Co chceme dělat si musíme jen sobě zdůvodnit? Jo, je to možné – v duchu si přiznáte, ale již na to nemyslíte, protože to není téma pro vás. Vy uvažujete „na vědecké úrovni“ a nějaký šaman, či osud? Cháááá., zase se smějete a už vůbec nepřemýšlíte o tom, že by vám někdy mohl ten pomyslný vlak života předčasně odjet ze stanice, než se stačíte rozhodnout, zda do něho nastoupit a je-li to správné. Nepřemýšlíte o tom, protože jste ochotni jako „ovce“ čekat tu frontu, která je založena na vědeckých podkladech a vůbec nepřipouštíte možnost, že ne vše je schopna „věda“ vysvětlit. „Cogito ergo sum“ – „Když myslím, pak jsem“ – starověký citát klasika, ale jste schopni myslet? Jste připraveni na přemýšlení o tom, že nikoliv vše je náhoda? Náhoda přeje připraveným.

Jste připraveni na to, že se můžete dostat do životní situace, kdy jste ochotni připustit, že mimo víry a vědeckých podkladů může existovat na světě ještě něco jiného? Vzpomenete si na „bábu kořenářku“ z pohádky, připustíte – ano, léky jsou z bylinek, dříve lidé neměli léky, léčili se bylinkami, ale jste schopni vstřebat skutečnost, že existuje třeba životadárná kosmická energie, jejíž aktivace nám přináší obnovení schopnosti plně vní-

mat tuto energii, přináší člověku zlepšení na fyzické i psychické úrovni? Ano - Reiki, díky kterému je možné znovuotevřít v člověku čakry, jež jsou díky našim disharmonickým návykům uzavřeny. Jste schopni vstřebat fakt, že pomocí regrese je možné být uváděn do minulých životů, komunikovat s dušemi zemřelých pomocí automatického písma a tak pomoci řešit problémy, pramenící z hluboké minulosti?

Uvědomíte si pojem čísla, matematiky a brzy jste připraveni „vsáknout“ pojem „numerologie“, i když to není tak docela jen hra s čísly? Z rádia zaslechnete písničku z dechovkové oblasti s textem ve smyslu...“ Komu karty v ruce šustí, toho Pán Bůh neopustí...“, zoufale přeladíte stanici a slyšíte písničku s textem titulu „Balíček karet“ a nádherným happyendem ...“je všechno jenom náhoda?...“ Představa čertovských obrázků vám otevírá onu pomyslnou „kudlu v kapse“, ale vyvrátit spojení něčeho nevysvětlitelného v tomto světě a právě karetní návaznosti, či naopak geniálnosti „dábelských papírků“ nedovedete.

Jste ochotni připustit smysl astrologických horoskopů, ale už nedokážete přiznat ani sobě, že čtete-li výraz typu „Jupiter vchází do Luny v sedmém domě...“, stejně víte „kulový“. A teď připustíte, že možná by bylo lepší vědět hned a třeba i z karet - nejezděte do Vršovic - vykradou vám auto - vaše mysl by byla zaměstnanější.

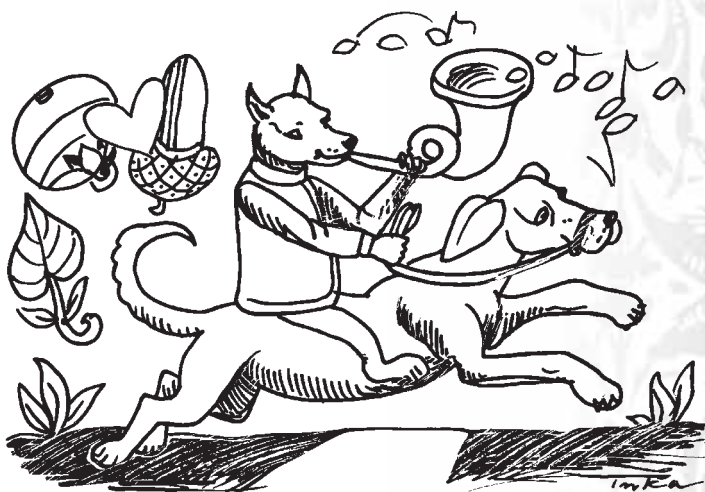
Po třiceti letech zkušeností v roli „zákazníka“ mohu zodpovědně každému říci, že kdo nezažil, neuvěří. Těžko se vysvětlují taková fakta, jako že jsem věděl - z karet - tři měsíce před otěhotněním vlastní dcery, že můj vnuk bude kluk jako buk, a že si ten Buk počká na „své znamení“. Svě dceři jsem toto napsal do obálky, ale neřekl - jen, že až přijde čas, ať si vzpomene, kdy jsem onu obálku zalepoval. S denní přesností stanovila lékařská věda termín porodu, leč zřejmě nepočítala, že vnouček nechce být narozen ve znamení Vah, ale počká si, byť jediný den, na toho Štíra - jak vyšlo v kartách...

Karty nejsou víra, to jsou fakta z oblasti, kterou si málokdo je ochotný připustit, že vůbec existuje. Fakt je, že k tomu je potřeba „drobná maličkost“. Dobrá kartářka. A nejen Kartářka, ale i Numeroložka, šifritelka léčitelských schopností, zahrnutých pod pojmem „Reiki“. Žena, která již shtla až moc kalichů života i hořkostí, žena, která si může dovolit říkat i neslušná slova, protože

i ta od ní prostě „sedí“. Žena, která je někdy víc než doktor medicíny, psycholog, psychiatr, právník, učitel, vychovatel. Žena, která nikdy nezapomíná na své začátky. Žena, která je schopna podat pomocnou ruku i „na dálku“. Žena, kterou „neoblbnete“ ve dveřích s naivní myšlenkou, že jdete v nouzi a přitom chcete jen „testovat“ její dokonalost – jedinečnou, zvláštní, tajemnou, tajuplnou,... jak chcete. Žena nevelká vzrůstem, ale obrovská osobností, přirozeností. Žena, ke které se jdu vždy, když se děje něco neobvyklého, ale i jen tak – preventivně – poradit, častěji než k lékaři, žena s obrovským velkým „Ž“:

paní Jana Skálová,

kteřá nezpívá, nehaleká, neskotačí jako oni Apači, nechodí vůbec podivně oblečená, zatraceně dobře dovede rozlišit Osud od Řehole a Vaše prvotní „Chááá...“ vám připomene dostatečně v mysl i po letech, na kterou si rády i rádi hrají „kolegyně i kolegové z branže“ a kterou jsou schopni ve svůj prospěch využívat i „upíří“ z oboru zcela odlišného. Ale nebojte... ona se nedá. Je svá.

Ona ví

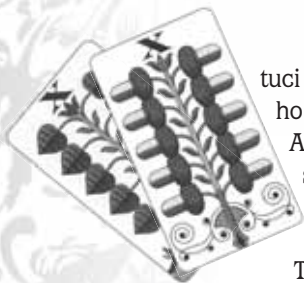
Stane se. Člověk nemá náladu, myslí si, že se všichni „čerti“ proti němu spikli, venku nevábně, doma „na nic“ – prostě blbá nálada a kam teď? Na pivo. To není špatnej nápad. Sedím za barovým pultem se sklenicí lahodného moku, v myslí mi probíhá citát pana spisovatele Vladimíra Párala ve smyslu... „Pivo nedává blbý otázky a jeho chladolaha umí jen hladit, ve smetanový pění tíše a hedvábně pukají bublinky jako čas, kterej je na nic a ve zlatým jádru plavou otepi malejch, hodnejch blesků na zahřátí, ladochlad rozpouští slova, který se nechce ani říkat – ty laskavě splachuje rovnou do zadku – a bezohledně rodí nový, který se už ničeho nebojí a mají křídla. Český pivo je moudřej, vlídnej farář, s vždycky připraveným pohlazením – a kdyby nestačilo, posílí se čertovsky tmavým ohníčkem rumu, neboli stačí do něj zazdít malého prcka ! ...“. Z jedné strany se občas ozve zvuk forbesu a cinkající výhry, či sakrování dobrovolného příspěvovatele, u pípy se množí glosy typu „tři kousky na trojku, brambůrky“, baba žádná, až mě z rozjímání vytrhne pohled vpravo. Chlapi u stolu hrají mariáš, ale ti u pultíku mají silnější „kávu“. „Gotes jako Sviňa“, by řekl můj přítel Stanislav z Břec-lavska. A kdyby si všimnul společnosti, která jej hraje, asi by žasnul. Mistr „Všeho“ Tony Barbie sází na karty se slovy: „Dej mi to na devítku kulovou – už koníček pádí“, do toho tetovanej Karel vykřikuje, že dává na „Zelí, Žabrdy“ a to tak přesvědčivě, že každý chápe, že řeč je o Zelených, jen vtipálek Lojza vznášá dotaz „jaké mají poštovní směrovací číslo ty Žabrdy“. Vašek Weber z legendárních K.T.O. zas upozorňuje, že on si vybral „Krále žeb-ráků, tedy spodka kulového“, olympijský vítěz Ladislav Vízek zas při sázce připomíná, že „byly doby, kdy jsem sázel na sed-mičku červenou na tvrdo, ale od jistý doby sázím devítku žalu-dovou – chcípýho ptáka“, náměstek Českých drah papouškuje s dávivým smíchem výrazy „na tvrdo“ a „chcípý pták“, snad aby nikdo nepřeslechl, gynekolog z Bulovky zas dává pětíkilo na osmu žaludskou se slovy „sedím na pařezu a troubím“, Marián alias Labuda kontruje s osmičkou červenou a připomíná se glo-sou „tó je tá Fontána pre Zuzanu“, překupník s uzeneým bučkem

a francouzskými sýry Štefan vybírá osmičku zelenou s glosou „slona viděti – štěstí mítí“ a tutovky uzavírá Dežo s vkladem na desítku červenou a stydlivým komentářem „amorek – to je karta lásky – moje už skoro třicet let“...

A jak řekne to „skoro třicet let“ v kombinaci s „karetním plátnem“ – vybavuje se mi, jak jsem tehdy vyhledal paní Skálovou, která, ač po své životní ráně osudu, přede mnou rozložila podobné karty a jako dnes slyším nad kombinací žaludské sedmy a desítky se zeleným Esem její slova ... „Honziku, na ty hory nejezděte, maminka vás asi bude potřebovat ...“ a ona měla pravdu. Táta druhý den odpoledne umřel s posledními slovy „Nezapomeň vyzvednout sašek“. Tak jsem tomu rozuměl a dodnes nevím, co to mělo být – jestli nějaký šek, či sáček, pytlík s něčím – nevím, ale karty, zejména ta kulová Osma, tehdy říkaly cosi o panství – že by Hrubý Rohozec, Hrubý Jeseník ...? To mě připadalo neskutečné, ale ...

Před lety jsem se přesvědčil, že náhoda přejde připraveným. Karty zcela jasně říkaly, že budu na hranici mezi životem a smrtí díky chybám v medicíně. Janička mi dodávala odvahy – karetní výklad obohatila o popis, jak to v tom světě jiném chodí a opravdu se tak stalo. Po chybném „kroku“ došlo k operaci, kde bylo operováno něco, co nemělo být, spojené komplikace vyvolaly další tři operace a pakli, že říkaly karty cosi o cizím tělese uvnitř mého těla, pak se nepletly. Chirurgická jehla, zapomenutá ve slinivce, pět centimetrů od aorty, pípala ještě vloni v turniketů ČSA při cestě do Brazílie. Přesně tak, jak tehdy popsaly její karty – dopadly i výsledky soudů. Nebojte se, přední české kliniky si najímají takové právníky, že netratí, ale já byl na vše připraven. I na tu nahotu, byť jen před celníky. Těm už nemá smysl vysvětlovat, že zelené Eso, v tomto případě zastupující smrt, nehodu, trápení, nouzi, ale i cestu, byť do jiného světa – a v kombinaci se Sedmičkou stejné barvy přibývá nemoc, operace, léčení, ale i naděje, s obráceným zeleným Králem pak označuje za původce nemocniční insti-

tuci s lékařem, ale s přídavkem Krále kulového v této souvislosti i řešení soudní cestou. A ta Brazílie? No přeci Desítká zelená – jako symbol slunce, dálek, cizí země a spolu se stejnou hodnotou v barvě Žaludů pak i moře, vodu, ale i cestu.

Tehdy aktivovaná kosmická energie zvýšila moji psychickou i fyzickou úroveň natolik, že jsem opravdu poznal do puntíku popisovaný onen jiný svět. Bylo to tam krásné, ležel jsem si na kočáře v ořechovém listí, taženým čtyřspřežím krásných běloušů (ad Už koníček pádí alias devítka kulová) a jel přes nádhernou louku, která stále nekončila a ovíván vějířky úžasných blondýnek s nádherným poprsím a zlatými řetězy kolem krku (onen Amorek – ad červená desítká) jsem stačil říci „Dost“ v tu pravou chvíli. Trvalo to tři měsíce, ale byl jsem zpět a kde jinde – sbíral jsem „rozumy“ u Jany Skálové. Taková škola života.

A když se stalo, že se ty moje čakry uzavřely i před Janou, osobně se mnou zajela na Pelhřimovsko za paní Moravovou, která je zase otevřela a pak i přes telefon udržovala v pohotovostním režimu až do doby, kdy se zas vše nastartovalo.

Posezení s kartářkou u vínka není jen obyčejným sezením. Je to škola života. Tak, jako jsem věděl, že budu mít vnuka, věděl jsem dopředu kdy, kde a jak mě, a hlavně kdo, například okrade a věrte, někdy jsou to i tvrdá zjištění, ale je to tak. Mnoho lidí namítně, že takové zprávy by nechtěli znát, ale nemluví pravdu. Každý by to chtěl, ale málokdo umí přiznat, že je to díky něčemu, co je mezi, třeba, nebem a zemí.

Nedávno mně auto zlomilo nohu při jízdě na motocyklu. Tříštitivá zlomenina nártních kostí. To, že nemá smysl jít do sporu, byť s Pojišťovnou právní ochrany v zádech, protože majitel vozidla byl policajt (tzv. Habrlí konce – policajt – alias ony Žaludy) jsem věděl z karet a laxnost ortopedů při rehabilitaci nahradilo Reiki. Dvě návštěvy u Janičky Skálové a energie od jejích žáků a bylo po starostech. A nemyslete si – ti žáci jsou od patnáctiletých dívek po sedmdesátileté důchodce – ze všech koutů světa. Dozvědět se i od nich, jakou, že mám vlastně auru, vnímat teplo při přenosu energie na bolavou část těla a odejít bez hole, či berlí – to je zážitek. Nikdo se mně nemohl divit, jak rád jsem i těm dal-

ším žákům Reiki dělal „figuranta“. Dobrovolně a rád. Jít darovat krev by bylo po mých zkušenostech složitější ...

Stejně, jako karty Jany Skálové předpověděly povodně v roce 2003, pád Newyorských mrakodrapů, či překvapivý post ministra kultury Vítězslava Jandáka a mnoho dalších příkladů z oblasti medailových ambicí našich olympioniků, včetně zlata Marty Sáblikové z poslední zimní olympiády, celostátních podvodů a blamáží, výsledků voleb, dopadu očkování prasečí chřipky, výskytu vztekliny u dvou dobrmanů ve Zlíně, stejně tak věřím i tomu, že ony karty by daly odpověď i na toho Gotesa, jenže to etika karetního výkladu nedovoluje a žádná kartářka to nikdy neporuší, byť by věděla. A ona ví, tomu věřte.

Shoda náhod

Potkal jsem se s paní Evou. Protože se říká, že „lidi se znají maximálně přes dva“, ani mě nepřekvapilo, že se brzy shodneme na společném známém. Byla jím Jana Skálová.

Synové obou žen navštěvovali stejné odborné učiliště, ale obě se původně vůbec neznaly, ani se nikdy neviděly, byť bydlely od sebe „ob dům“. Až do doby, kdy proběhla na učilišti třídní schůzka, kde Jana byla, ale Eva nikoliv. Potomci obou žen měli zřejmě zrovna své „jarní“ období, kdy dováděli, skotačili i řvali asi více, než je pro pedagogy zdravo, a tak se Jana na třídní schůzce dozvěděla, že je pro jejího klučinu připraveno vyloučení z ústavu pro kázeňské přestupky, které se neslučovaly s výdrží učitelů. A protože stejná „diagnóza“ byla připravena i pro nepřítomnou Evu a jejího syna, byla Jana požádána o vyřízení tohoto při cestě domů, protože to má „prý při cestě“. Jana opravdu navštívila s oním vzkazem Evu, která v tu dobu zrovna nebyla v ideální kondici na přijímání podobných „jobovek“. Byla těsně před rozvodem a teď ještě „tohle“... Přesto si ženy daly spolu kafičko a mezi řečí se Eva dozvěděla, že Jana ovládá „dábelské papírky“. Pochopila to již z první karty – obrácené srdcové Desítky, která tak ruší sňatky, spolky, bratrstva. Mimo jiné, zcela jasně dominovala tehdy výkladu trojice karet,

v čele se Spodkem červeným, jež značil nového přítele brzy na obzoru a v kombinaci s červeným Esem jej předurčoval jakoby do majetku, či vlastnictví a dokonání všeho, na vše dohlíželo tzv. „Boží oko“, tedy zelené Eso, které označovalo tuto cestu jako zcela reálnou. Karty tenkrát předurčily Evě

hladký průběh rozvodového řízení, konec soudního přetahování a nový začátek, ale i obrat ve věci jejich školáků. Obě ženy se domluvily, že zajdou někdy do blízké hospůdky na „skleničku“, aby si, o dalším průběhu studia hochů ve škole popovídaly. Brzy měly i motiv k lepší náladě, protože chlápci začali „sekat latinu“,

jejich vyloučení se změnilo v podmíněčné a nakonec vše dobře dopadlo.

S mým známým – Karlem tehdy pracoval Toník. Slovo dalo slovo a Karel pozval Tonda „k nim“ do sídlištní hospůdky, kde každý pátek hrála k poslechu i tanci jedna moc dobrá country skupina. Shodou náhod to bylo domluvené přesně na ten samý termín, co se stejně tehdy domluvila Eva s Janou. Eva, zcela náhodou, se tedy seznámila s Tondou, byla již čerstvě rozvedenou paní a nový přítel ji opravdu zaujal, padli si spolu „do noty“, protancovali spolu nejeden country bál a jako v pohádce vše dopadlo dobře. Eva s Toníkem vyplnili karetní předpoklady a stali se spokojeným párem, který se připravoval na opravdovou svatbu, což už všichni věděli z Janiných karet, zejména pak z kombinace Krále žaludského, jež předurčuje úředníka, který ve společnosti s červeným Esem dovede pár k dokonání všeho, v tomto případě k sňatku. A tuto cestu blízkou předurčovalo i obrácené Eso zelené.

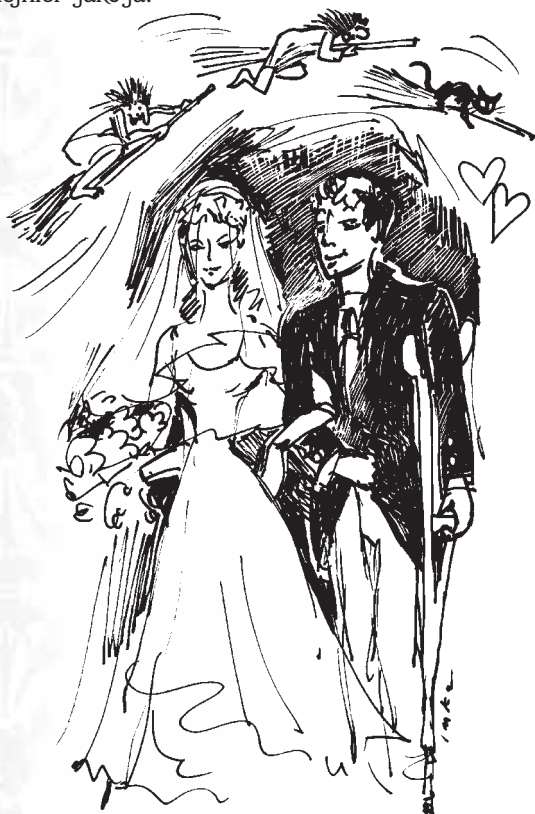

Ve výkladu karet hraje velkou roli i intuice vykládajícího. Snad i proto, se Jana s Evou sešly jednoho pátečního večera, týden před plánovanou svatbou. Karty byly tentokrát nemilosrdné k pohádkovým koncům se vším všudy a asi osud nechtěl, aby si novomanželé na své svatbě spolu zatancovali. Spodek červený označoval jako hlavního hrdinu předpovědi zamilovaného muže, muže, kterého nyní Eva nosila ve svém srdci a v kombinaci se zeleným Králem, jež zde představoval lékaře a obráceným zeleným Esem jako časovém označení velmi brzkém, které intuice Jany Skálové odhadla na tři pracovní dny a s přiloženou obrácenou Sedmičkou kulovou označila i jako „úbytek peněz“ do blízké budoucnosti, což se dalo přeložit jako třeba „nemocenská podpora“. Jana závěrem doporučila jako východisko, aby si do svatby vzal Tonda dovolenou. Jenže – Eva vzkaz nevyřídila a nic netušící Antonín si ve

středu, den před svojí předsvatební dovolenou, zlomil nohu. Čtvrtek strávil v nemocniční ortopedii, sádrovně, ale i u krejčího, který mu jednu nohavici kalhot u svatebního obleku musel přece jenom, trochu upravit. Svatba nakonec byla i s neobvyklou dekorací ženicha - berlemi a sádrou. A můj známý - Karel jen při svatebním veselí kroutil u baru hlavou a kladl si otázku: „Jak to ta čarodějnice mohla vědět...?“

A od té doby se Janě Skálové začalo říkat v dobrém slova smyslu „Čarodějnice“. Věřte, že těch „čarodějnic“ má ve svých políčkách a zásuvkách strašně moc. Jedna hezčí než druhá. Jako výraz ocenění, obdivu a poklony před ... jak to říci... dovedností, předurčením, umem? Inu kdo umí - umí. Krásnou náhodou je, že Eva dala na památku Janě Skálové úplně stejnou „čarodějnici“ jako já.

Karty On-line

Jana Skálová dala karetnímu výkladu i zcela nový směr. Poté, co se její předpovědi na dotazy čtenářů objevovaly stále častěji v horoskopech nejen bulvárních deníků a časopisů, ale i seriózních „plátků“, byla opakovaně zvána i do rozhlasových a televizních pořadů, nejen v Československu a pak v České republice, ale i v zahraničí. A s rostoucími technickými možnostmi vysílání přišla pro média s unikátním nápadem, že je schopna odpovídat tzv. „on-line“, bez přípravy a v podstatě na jakýkoliv telefonický dotaz, aniž by musela tazatele vidět. To, že toto dovede zvládnout, jsem věděl již dávno. I to, že bude v nočním vysílání rozhlasové, ale i televizní stanice naladěna na stejnou vlnu, jako její posluchači, či diváci, kteří se již nemohli dočkat. A když vysílala ona, telefon byl stále obsazený. Často se mně stalo, že jsem se vůbec nemohl dovolat, abych ji jen pozdravil.

Dag a Pegina

Do živého vysílání volají lidé s různými dotazy. Ti, co jsou momentálně opravdu v kritické situaci a potřebují radu, jiní, co si chtějí ověřit třeba jen, že „na tom“ fakt něco je, někteří s cílem „dostat“ kartářku „do úzkých“, ale také lidé, kteří prostě zrovna potřebují pomoc – například s nalezením ztraceného psa.

Ve studiu zazvonil telefon a na druhém konci byla nešťastná paní Miluška. Ztratil se jí pejsek – štěňátko se jménem Dag a zoufalý dotaz se týkal možnosti jeho nalezení. Miluška ještě

řekla svoje datum narození a kombinace numerologie, karetního výkladu a intuice Jany Skálové začala „dávat“ první informace. Zelené Eso jako znamení cesty v kombinaci s obrácenou Desítkou kulovou, která zde představovala štěstí a se zelenou Sedmou, jež se tu chovala jako zpráva a protože ono Eso zde bylo vůči ostatním kartám rovně,

signalizovalo to radost v konci. Intuice s propočtem numerologického výsledku data narození Milušky vedly Janu Skálovou k tvrzení, že pejsek se do narozenin paničky najde a vrátí se k majitelce. A přesto, že na žádné kartě není vyobrazen symbol, připomínající auto, bylo to s dovětkem, že nechá-li paní Miluška v redakci rádia svoji adresu, pejsek bude přivezen. Týden po odvysílání tohoto výkladu přijel do Jíchovic v jižních Čechách pán se zeleným autem, zazvonil u paní Milušky a se slovy, že na regionálním zpravodajství slyšel, že asi postrádá pejska, předával jí Daga s dotazem, zda je to on? Štěstí i radost v konci bylo naplněno až po okraj pomyslného kalichu a vše se tehdy stihlo opravdu do narozenin paničky.

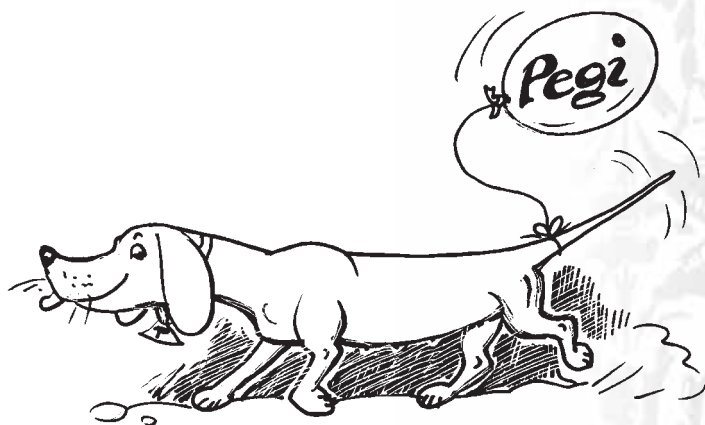
Zní to neuvěřitelně, ale do jednoho měsíce po odvysílání věštby s Dagem se na Janu Skálovou přes telefon a rozhlasové vlny obrátila paní Bertička, která právě postrádala čubičku jezevčička Peginu. Ačkoliv šlo o jinou osobu, jiného pejska i jiné místo, vyložené karty v průběhu vysílání byly téměř shodné. Eso zelené, otočené dolů, jako blízká cesta, Desítka kulová s významem

radosti a štěstí – a obrácený zelený Král, který označuje úřední osobu, muže v uniformě, policajta... Tehdy zněla předpověď tak, že fenečku majitelce přiveze až domů policista. Než skončilo ono vysílání výkladu karet, ozvala se znovu paní Bertička a radostí nemohla ani mluvit, to děkování bylo až dojemné. Vysílání totiž poslouchala ve službě i mobilní policejní hlídka, které zcela náhodou Pegina přeběhla před parkujícím vozem. Muži zákona, zřejmě porušujíc onen zákon, ale konajíc dobrý skutek, jezevčici sebrali a odvezli hned na adresu, kterou Bertička nahlásila do živého vysílání. Milevsko bylo vzhůru nohama a v mírném šoku byl i moderátor vysílání.

Nabízí se jen diskutabilní otázka. Kdyby, zcela náhodou, karta zeleného Krále při momentálním výkladu nebyla otočená obráceně a byla-li by položena na redakční stůl normálně, ve svém směru, doručitelem by měl být nikoliv policista, ale lékař, doktorka ... Porušil by lékař v nemocnici řád a odvezl by nalezeného pejska paní Bertičce?

Polemizovali jsme s Janou v teoretické rovině nad možnou náhodou otočení karty, ale zde náhoda neplatí. V kartách je vše dané. Minulost, přítomnost i budoucnost. Jen ji zaznamenat a užít ve správný čas a na správném místě. Jinak to prý být nemohlo.

Kakadu a Policejní akademie

Jako ukázka případu, kdy se posluchač snaží „dostat“ kartářku v živém vysílání „do úzkých“ snad ukáže následující příklad.

Blížila se půlnoc a v redakčním telefonátu se představil jako volající Kamil. Dle artikulace a hluku kolem sebe zřejmě účastník nějaké oslavy. Jeho dotaz byl svým způsobem originální situací: „Já jsem Kamil a jsem zvědavý, co mě ta Vaše paní Skálová řekne, že mám nejraději ... ha, ha, hááá, ...“

Moderátor se narovnal, v režii se chvíli rozmýšleli, zda dotaz přerušit a pustit písničku, ale Jana Skálová, aniž by karty před sebe rozdala, jen balíček „sejmula“ a téměř okamžitě reagovala slovy: „Zlatíčko, v té Vaší náladě to nebudete možná tak vnímat, ale Vy máte nejraději svého ptáka ...“

Mžik hrobového ticha a pak výbuch tazatele, ve smyslu co, že si to ta paní dovoluje a jak, že to myslí, aby slyšel bleskovou odpověď: „Já broučku nemyslím Vaše přirození, já mluvím o tom Vašem papouškovi ...“

Opět bylo možné vnímat chvilku ticha i slábnoucího hluku v pozadí společnosti tazatele, aby se poté ozval udivený hlas Kamila, zřejmě již mluvící ke své společnosti, ale stále živě přenášen do rozhlasového vysílání: „...ty Vole, jak ta bába ví, že jsem si z Afriky přivezl papagáje..., to bych se z toho ...“ a se zavěšením telefonu vyhrál „na body“ hudební redaktor, který pustil již téměř zapomenutou píseň Viktora Sodomy, jejíž text začíná slovy: „Otoč se má milá dozadu, sedí tam papoušek kakadu...“ Po vysílání se „dušoval“, že měl onu píseň opravdu připravenou a v plánu zahrát, že by ani takto nestačil reagovat ...

Jiným typem posluchače, který sice volá, ale evidentně nedůvěřuje, byla paní Zdena. Řádně se představila, její dotaz byl ve smyslu, že by chtěla vědět, zda její dcera úspěšně složila přijímací zkoušky na školu a bude-li přijata. Sice normální otázka, ale v její prezentaci již bylo možné vnímat onu evidentní pochybnost v odpověď, jakousi nadřazenost tazatelky a něco jako „mimo mantinely“.

A to je přesně situace, kdy je otázka vodou na mlýn pro Janu Skálovou, která již svým oslovením dává najevo, že porozuměla